

■ Modernismens arv blir i Alvar Gullichsens händer till geometriska ornament på sin färd mot rum bortom tolkningar. Här: Stiliserad himmel 2, 2020, akryl på duk. FOTO: MARKUS ÅSTRÖM

Galleri Sinne bjuder på abstrakta reflektioner över rum och rymd

Det sköra och stillsamma flyr ängsligt undan i sammanhang där det ljudliga och tydligt överskådliga härskar. Abstrakt på Galleri Sinne sammanför fem ytterst olika konstnärer och helheten blir orolig och ojämn, skriver Leena Kuumola.

ABSTRAKT KONST

Beryl Furman, Jani Anders Purhonen, Päivi Sirén, Päivikki Alarähkä och Alvar Gullichsen
Abstrakt.
Galleri Sinne, till 2 augusti.

Icke-föreställande eller abstrakt konst kan uppenbara sig på många sätt. Ett förenande element är kanske befrielsen från förutbestämda tankegångar och uttalade definitioner. Då detta slags konst inte fokuserar på direkt avbildning, är det i stället fragment, nyanser och idéer som har huvudrollen.

På så sätt får uttrycket betraktaren att öppna sina sinnen för det till synes omärkbara och diffusa och att bli mera medveten även om sig själv och den omgivande verkligheten.

Som en påminnelse om vidden av det abstrakta uttrycket omfattar Galleri Sinnes utställning fem sinsemellan ytterst olika konstnärer. Det resulterar i en ojämn och orolig helhet, trots det minimalistiskt återhållsamma. Det abstrakta är endast ett drag i ett konstnärligt språk, det mera tongivande är förhållningssättet i övrigt. Konstverkets karaktär består av olika tonomfång, det kan handla om allt mellan viskningar och rop. Det sköra och stillsamma flyr ängsligt undan i sammanhang där det ljudliga och tydligt överskådliga härskar. Det kan vara frå-

ga om såväl styrkan i kulörer och former som om särdragen i material. Något gemensamt kan dock spåras till intresset för det rumsliga, att ur varierande perspektiv reflektera över rum och rymd.

Ljus, rymd, luftighet

Formerna i **Beryl Furmans** pelarinstallation i betong och stål härstammar ur modernismens stränga arkitektur med den urbana brutalismen. Här blir de dock delar i en helhet som snarare för tanken till uråldriga sätt att förhålla sig till komposition, till strävan efter det sköna och meditativa i den geometriska upprensningens symmetri. Stålskivorna kan i all sin industriella stelhets gestalta skuggor till pelarna i raden och sålunda utvidga uppfattningen av tid och rum.

Mest konkret tillväga går **Jani Anders Purhonen** vars ljudinstallation fysiskt består av kärldär kottar fermenteras. Således initierar han en berättelse av begreppslig karaktär men i stället för att förvara gåtan återskapar han en ljudvärld förbunden till förvaringsutrymmen, helt i enlighet med kärldens funktion. I detta sammanhang är de mekaniska ljuden ett dominerande inslag vars vardagliga budskap inte riktigt stämmer överens med de andra verkens fokus på ljus och rymd.

Just ljus och rymd är ämnen

■ Päivikki Alarähkäns akvareller täcker ett par av galleriets jättelika fönsterrutor. Fönstren täckts av en tunn hinna som vagt förändrar vyn utanför. Det vardagliga gatulivet förlänas ett drömskt drag, skriver HBL:s recensent. FOTO: MARKUS ÅSTRÖM

för **Päivi Sirén** som i sina små dukar ger uttryck för de diskreta färgskiftningarnas poesi. De med färgennor dragna linjerna färdas över den monokroma temperaytan och bildar knappt tydbara förtätningar i form av nästan transparenta rutemönster. Linjerna andas efter handens spår och förlänar de strikta fälten en känsla av luftigt föränderlighet.

Luftighet och vaga aningar karakteriserar **Päivikki Alarähkäns** akvareller som täcker ett par av galleriets jättelika fönsterrutor. Hon närmar sig ämnet ur begreppsligt perspektiv, det är inte själva målningarna utan deras verkan som finns i fokus. De genomskinliga fönstren har täckts av en tunn hinna som vagt förändrar vyn utanför. Det vardagliga gatulivet förlänas ett drömskt drag, det är som om en knappt urskiljbar dimma skulle ha lagt sig över omgivningen. Eller som om regndroppar skulle ha kommit samman till en transparent ridå av rinnande tårar. Effekten av den försynta gesten är intensiv, ljud och rörelser utanför tycks försvagas och stillheten infinna sig. Samtidigt får även försommarens grönska någonting överkligt över sig.

Alvar Gullichsens stora målning är ett rumsligt äventyr där den mondrianska färgskalan och svarta stränga konturen gjort uppror och börjat böja sig som beståndsdelar i skiftande rumsillusioner. Modernismens arv blir i hans händer till geometriska ornament på sin färd mot rum bortom tolkningar. Det illusoriska inbegriper flera skikt där även återspeglings har sin givna roll.

LEENA KUUMOLA
kultur@hbl.fi